

Το κώνειο της δημοκρατίας

Του Τάκη Θεοδωρόπουλου

«Σας παρακαλώ, μη σκέφτεστε συνέχεια πώς να τον τιμωρήσετε, να τον επιτιμήσετε, να τον διορθώσετε! Ας σκεφτούμε καλύτερα με ποιον τρόπο η επιρροή μας σε όλα όσα πρόκειται να συμβούν θα αντισταθμίσει τη δική του και θα υπερिσχύσει». Ο αφορισμός αυτός του Νίτσε («Χαρομένη σκέψη», 321) μου ήρθε στο μυαλό μετά τα πρόσφατα κοινοβουλευτικά πεπραγμένα.

Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι

ο κ. Δραγασάκης αποφάσισε να εφαρμόσει τον κανονισμό επειδή δεν αντέχει να ακούει άλλο ύβρεις και εξυπνάδες. Το «ερώτηση σούπα» του χρυσαιγίτη ήταν η σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι το οποίο γεμίζουν εδώ και καιρό συνάδελφοί του, και ομοτράπεζοί του, αποκαλώντας τους κυβερνητικούς Βουλευτές «δω-συλοαυτές», «προδότες», «ταγματσαφαλίτες». Αν κάποιος τολμήσει να αποκαλέσει στο μέλλον τον Σόιμπλε «σακάτη»

θα αποβληθεί πάραυτα από τη συνεδρίαση. Όπως ο κ. Πάντζας, ο οποίος μας υπενθύμισε την ύπαρξη του φωνάζοντα, ειρωνικά, «Χάιλ Χίτλερ».

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Αν το Κοινοβούλιο θέλει να προστατεύσει τη δημοκρατία, θα πρέπει πρώτα να προστατεύσει τον εαυτό του από την έκπτωση των ηθών και την κοινή βλακεία. Η ουσία βέβαια

είναι ο φόβος και η αμηχανία που προκαλεί η Χρυσή Αυγή στη δημοκρατία μας. Δεν αναφέρομαι στους παράφρονες που αποτελούν τον σκληρό

πυρήνα της, ομνύοντας στον Δία και τον Γκέμπελς. Αναφέρομαι στην ακτινοβολία που εκπέμπει η παραφροσύνη τους και τυφλώνει όλο και περισσότερους συμπολίτες μας.

Το κώνειο της δημοκρατίας αρδεύεται από την κρίση, φύεται όμως σε ένα έδαφος που έχει γονιμοποιηθεί από τον κυνισμό με τον οποίον η πολιτική τάξη αντιμετωπίζει τα κοινοβουλευτικά ήθη. Το μόνο που προσφέρει στους αγανακτισμένους οπαδούς του είναι η υπόσχεση της ανομίας. Μια ανομία που στρέφεται εναντίον του πολιτισμού, που απειλεί τη θέση της χώρας στον σύγχρονο κόσμο. Η συντριπτική πλειονότητα των διαχειριστών της

δημοκρατίας μας δεν εμπνέει καμιά εμπιστοσύνη. Δεν ισχύει όμως το ίδιο και για τη δημοκρατία. Κι αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπιστεί το δηλητηριώδες φυτό. Αν κάποιος –ποιοι όμως,– επισκιάσουν την ακτινοβολία της ανομίας με την ακτινοβολία των κοινοβουλευτικών ηθών. Ο αντιρατσιστικός νόμος, αν δεν γίνει, που πάει να γίνει, ένα ακόμη αξεσουάρ στα προσχήματα της αμηχανίας μας, δεν είναι αυτοσκοπός.

ΤΑ ΝΕΑ

Η ΩΡΑ ΤΩΝ ΘΕΣΜΩΝ

Ο εξευτελισμός του Κοινοβουλίου δεν ήταν παρά ένας κρίκος στην αλυσίδα των ναζιστικών προκλήσεων. Τα φαινόμενα ρατσιστικής βίας είναι πλέον καθημερινά και, δυστυχώς, τα κόμματα του συτταγματικού τόξου δεν έχουν κατορθώσει να διαμορφώσουν κοινή γραμμή προάσπισης της δημοκρατίας.

Αντίθετα, επιμένουν να αντιμετωπίζουν την απειλή στο πλαίσιο του συνήθους κομματικού ανταγωνισμού και σε κάποιες περιπτώσεις με αβάσταχτη ελαφρότητα, όπως συνέβη με έναν βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ. Οφείλουν να συνέλθουν άπαντες και να συναισθανθούν τον υπαρκτό κίνδυνο της εξάπλωσης ενός αντικοινοβουλευτικού πνεύματος στην κοινωνία – διότι αυτό είναι που επιδιώκουν οι ναζιστές, με στόχο να επαναλάβουν την πορεία του ινδάλματός τους προς την εξουσία!

Όσο η αναχαίτιση της ναζιστικής βίας δεν είναι υπόθεση μόνο των πολιτικών κομμάτων. Επαφίεται στη θεσμική αντίδραση ολόκληρης της Πολιτείας, η οποία ως τώρα εφαρμόζει υποτονικά τους νόμους. Είναι ώρα να αναλάβουν οι θεσμοί την αντιμετώπιση της παράνομης – ως εγκληματικής – δράσης των νοσταλγών του Χίτλερ. Η Βουλή δεν έχει εφαρμόσει ακόμη πλήρως τον Κανονισμό της για τους παραβάτες του. Η Δικαιοσύνη δεν συναισθάνεται τον κίνδυνο που εκπροσωπούν για την έννοια του Δικαίου κάποιοι που οδηγούνται ενώπιόν της. Στα Σώματα Ασφαλείας υπάρχουν νεοναζιστικές εστίες. Η Εκκλησία αποφεύγει να προειδοποιήσει το πλήρωμά της για την απειλή από τις νεοναζιστικές δοξασίες. Και κάποια ΜΜΕ εντελώς αστόχαστα εντάσσουν τις νεοναζιστικές αθλιότητες στο κυνήγι πελατείας!

Επιτέλους, ως εδώ! Η συνταγματική Πολιτεία δεν μπορεί να ανέχεται τέτοιες καταστάσεις. Είναι η ώρα των θεσμών!

Ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Παρελθόν ο Ντάουερ

ΜΕΤΑ και την επιστολή του Προέδρου της Δημοκρατίας, Νίκου Αναστασιάδη, προς τον Γενικό Γραμματέα, Μπαν Κι Μουν, θεωρούμε πως ο Αλεξάντερ Ντάουερ αποτελεί παρελθόν από το Κυπριακό. Ακόμη και ο Γενικός Γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών να κινηθεί πυροσβεστικά και να δώσει τις αναγκαίες διαβεβαιώσεις προς την κυπριακή κυβέρνηση για τον χαρακτήρα του δείπνου της 29ης Μαΐου, η θέση του Αλεξάντερ Ντάουερ θα είναι δύσκολη. Οι καταγγελίες Αναστασιάδη είναι βαριές και είναι πρόδηλο ότι υπάρχει σαφής έλλειψη εμπιστοσύνης προς το πρόσωπό του. Είναι προφανές πως δεν θα υπάρχει εφεξής πεδίο συνεννόησης ούτε πρωτίστως εμπιστοσύνη.

Θεωρούμε ότι ο ίδιος ο κ. Ντάουερ θα πρέπει, εάν σέβεται τη δουλειά του, την αποστολή του, να παραιτηθεί. Εκτιμούμε δε πως σε περίπτωση που ο κ. Ντάουερ μετά και τις εξελίξεις αυτές θεωρήσει πως... «ούτε γάτα ούτε ζημιά», τότε θα πρέπει ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας να επανέλθει και να ζητήσει ευθέως από τον Γενικό Γραμματέα να τον αντικαταστήσει. Οι μεθοδεύσεις και η εν γένει συμπεριφορά του

έναντι της ελληνοκυπριακής πλευράς, καθιστούν τη συνέχιση της αποστολής του ως πρόκληση.

Σήμερα, οφείλουμε να υπενθυμίσουμε προς όλους ότι θα έπρεπε εξ αρχής η Λευκωσία να είχε προβάλει ενστάσεις κατά τον διορισμό του. Η κυπριακή κυβέρνηση είχε τότε, πριν τον διορισμό του, προειδοποιηθεί από φιλικές χώρες να μην συναινέσει στην τοποθέτηση του κ. Αλεξάντερ Ντάουερ στη θέση του ειδικού συμβούλου του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών στο Κυπριακό. Οι παραινέσεις φίλων μας δεν εισακούστηκαν. Δυστυχώς, από κεκτημένη ταχύτητα, η Λευκωσία άναψε το πράσινο φως στη Γραμματεία του Διεθνούς Οργανισμού.

Αλλά ούτε κι όταν είδαν το φως της δημοσιότητας έγγραφα που πρόδιδαν τη δράση και τις μεθοδεύσεις του κ. Ντάουερ σε βάρος μας, υπήρξε αντίδραση από την κυπριακή κυβέρνηση. Αποτράπηκε, ως γνωστόν, και η συζήτηση που θα γινόταν στη Βουλή.

Τελικά, η ανοχή που επέδειξε η Λευκωσία θεωρήθηκε ως αδυναμία και ο κ. Ντάουερ συνέχισε τη δράση του. Και όσο περνούσε ο καιρός, οι μεθο-

δεύσεις αυτές αναβαθμιζόνταν και η Κυπριακή Δημοκρατία υπονομευόταν. Αυτό δεν το σημειώνουμε, μόνο, για να υποδείξουμε τους λανθασμένους χειρισμούς που έγιναν. Το υποδεικνύουμε ώστε να λειτουργήσουμε σωστά τώρα, που φαίνεται ότι δρομολογούνται εξελίξεις στο Κυπριακό.

Και επειδή θεωρούμε πως μετά και τις πρόσφατες εξελίξεις, η συνέχιση της παρουσίας του κ. Ντάουερ στη θέση του θα βλάψει την Κύπρο, ζητούμε όπως απομακρυνθεί. Είναι ανεπιθύμητος στη χώρα μας. Η αναφορά στην επιστολή Αναστασιάδη προς Μπαν Κι Μουν ότι «μέλη της ομάδας του Ειδικού σας Συμβούλου έχουν διαρρεύσει σε αναρμόδια άτομα ανακριβείς πληροφορίες, με αποτέλεσμα την υπονόμηση της αξιοπιστίας μας αλλά και τη δημιουργία εσφαλμένης υπόθεσης για επανέναξη των συνομιλιών», θεωρούμε τον θέτε εκτός αποστολής.

Εάν δεν το συνειδητοποιεί ο ίδιος θα πρέπει απαραίτητα να το καταστήσουμε σαφές στους προϊσταμένους του και στον ίδιο. Η αποστολή του έχει ολοκληρωθεί. Ευτυχώς για εμάς, δυστυχώς για εκείνον.

ριζοσπαστών μάς ξαναγυρνάν στις ιδρυτικές αρχές κάθε κοινωνίας, κάθε συνεκτικό σύνολο προϋποθέτει την αποβολή του ανόμιου. Γι' αυτό όχι μόνο στην καπιταλιστικά παγκοσμιοποιημένη αλλά και τη σοσιαλιστικά διεθνοποιημένη κοινωνία, παρά τις ουτοπικές επιδιώξεις, οι άνθρωποι θα εξακολουθούν επίσασορίστω να συγκροτούνται σε ανταγωνιστικές έως εχθρικές μάζες. Όπως και ο κομμουνισμός έτσι και ο διεθνισμός έχει αποδειχθεί ότι δεν έχουν σπουδαία τύχη όταν επιχειρείται να εφαρμοστούν σε μια μόνο χώρα. Χώρια που, για να μην κρυβόμαστε πίσω από το δαχτυλάκι μας συνέχεια, δεν είναι ακριβώς τα ώριμα συναισθήματα αλληλεγγύης προς τον «άλλον» που εκφράζονται μέσα σε αυτήν την αποδομητική προς την κρατική οντότητα δραστηριότητα κάποιων αριστερών ριζοσπαστών στον παρόντα χρόνο, όσο το μίσος προς τον εαυτόν. Ένα μίσος θεμιτό και απολύτως τεκμηριωμένο. Με πολυμερή σύνθεση που ανακατεύει το ταξικό μίσος, μαζί με το μίσος προς τον πατέρα και τη δικαιολογημένη απέχθεια στη φενάκη των εθνικών ιδεολογημάτων, για καθαρότερες φυλών και για

ιστορικές συνέχειες αδιάπτωτες.

Φρουδικά ο φόβος του Πατέρα δημιουργεί πολλούς κληρονόμους και διακλαδώνει Πατερούληδες. Βέβαια οι πατριαρχικές φιγούρες του κομμουνισμού θα 'πρεπε να είναι οριστικά και αμετάκλητα παρελθόν, όμως η απουσία μιας αδιάσειστης και αναμφισβήτητης Αρχής τι άλλο μπορεί να προκαλέσει από την αποσύνθεση του μίσους που μας ένωσε ενάντια στους δυνάστες και την ανασύνθεση του απέναντι στους ανταγωνιστές;

Όλα λοιπόν είναι πάντα εδώ αντιμετώπια, πολύγλωσσα και δίγλωσσα, σε μια ανταγωνιστική σχέση μεταξύ τους, που διατρανώνει το εποικοδόμημα, μονίμως μετέωρο με ραγισμένη τη βάση του, σχεδόν στον αέρα.

Μέχρι να μάθουμε να χειριζόμαστε ανάλογα θέματα με ρεαλισμό και μια δόση ειλικρίνειας, θα κινδυνεύουμε να έχουμε διαπλακεί και εκπορνευτεί τόσο, ώστε οι ιδέες μας να παραμένουν εξαιρετικές και απρόσιτες και, συνεπώς, ως «καθαρές» ιδέες αλώβητες από τις εφαρμογές τους.

Αποκαλυπτικές ΣΥΡΙΖαΐκες ταυτίσεις

«Non paper» διένειμε ο ΣΥΡΙΖΑ στον Τύπο, με το οποίο προπαγανδίζει την ενίσχυση του διεθνούς προφίλ του προέδρου του Αλ. Τσίπρα, υπενθυμίζοντας τα ταξίδια, τις συναντήσεις του, τις δηλώσεις που έκαναν γι' αυτόν κάποιοι άλλοι κλπ. Για να ενισχύσει τους κομπασμούς του, αναφέρεται και στην πρόταση της Γερμανίδας ευρωβουλευτή ότι θα μπορούσε ο Αλ. Τσίπρας να γίνει χαλίφης στη θέση του χαλίφη Μπαράζο, σημειώνοντας:

«Η πρόταση της Τσίμερ αποτελεί απόδειξη της ενίσχυσης του διεθνούς προφίλ του Αλέξη Τσίπρα και δείχνει ότι στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Αριστεράς – και όχι μόνο – υπάρχει εμπιστοσύνη προς το πρόσωπο του επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ, ιδιαίτερα σε μία περίοδο που έχει ξεσπάσει κρίση στους κόλπους της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας, η οποία πιθανότατα θα αφήσει τεράστιο κενό στο πανευρωπαϊκό πολιτικό σκηνικό και θα δρομολογήσει εξελίξεις στο πεδίο της αναδιάταξης των πολιτικών χώρων και συσχετισμών σε ευρωπαϊκό επίπεδο».

Επαληθεύει δηλαδή ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ορέγεται να κυριαρχήσει στο χώρο της σοσιαλδημοκρατίας, εκμεταλλευόμενος την κρίση της, γεγονός που φαίνεται και από το ρόλο που διεκδικεί στην αναμόρφωση του πολιτικού σκηνικού

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

στην Ελλάδα. Στο ίδιο non paper αναφέρεται «...η εμπιστοσύνη ευρωπαϊκών κύκλων προς το πρόσωπο του Αλέξη Τσίπρα ενισχύεται τη στιγμή που ακόμη και από τμήματα του αντιδραστικού πολιτικού κόσμου σε ευρωπαϊκό επίπεδο, ασκείται σφοδρή κριτική στην ίδια τη Γερμανίδα καγκελάριο Ανγκελα Μέρκελ, η οποία με τις στρατηγικού χαρακτήρα επιλογές που έχει ακολουθήσει μέχρι σήμερα και συνεχίζει να ακολουθεί, ναρκοθετεί το ευρωπαϊκό οικοδόμημα (...) δέχεται πλέον κριτική ακόμη και από το γερμανικό Τύπο, από τμήμα του γερμανικού πολιτικού κόσμου και από γραφειοκράτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Ο ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή, πέρα από τον καμρό του για το «ευρωπαϊκό οικοδόμημα» συμπίπτει με όλους και όχι μόνο με τους ομογάλακτους του, τους επικριτές της Μέρκελ στο άλλο μείγμα διαχείρισης που θέλει να εφαρμόσει, και κρίνεται απ' αυτούς σαν καταλληλότερος για να σπρώξει τα μονοπώλια έξω από την κρίση. Δεκάρα τσακιστή δεν δίνουν όμως όλοι αυτοί οι «σωτήρες» του συστήματος από την κρίση για τους λαούς.